

## Arrest

nr. 223 468 van 1 juli 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS  
Kroonlaan 207  
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. JACOBS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***A. Feitenrelaas***

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Chapparal, provincie Tolima (Ivague-Tolima, provincie) in het dorp, Puerto Saldanja. U bent in Europa aangekomen in 2016 samen met uw minderjarige dochter. U verklaart afkomstig te zijn van Puerto Saldanja, een ruraal gebied dat zich in (voormalig) FARC –gebied bevindt. U en uw familie zijn ontheemd geraakt in 1998 door hevige gevechten tussen het leger en de FARC. U noch iemand van uw familie was politiek actief. Verscheidene kennissen langs moederszijde leunden aan bij de FARC. Uw moeder haar eerste man*

werd gedood in het dorp omdat de guerrilla hem ervan beschuldigde samen te werken met de overheid. Uw oom vaderszijde werd ervan beschuldigd samen te werken met de paramilitairen. Hij woont sinds tien jaar in Spanje. Ook een andere oom vaderszijde en een tante verblijven in Spanje. Uw vader werd dan weer door de staat beschuldigd hulp te hebben gegeven aan de guerrilla. Door deze situatie geraakte u ontheemd in 1998. Uw ouders woonden in de jaren daarop telkens voor korte periodes in verschillende plaatsen, achtereenvolgens Bogota, Tolima, Medellin, Neiba, Sopo Cundimarca. Uw vader veranderde telkens van woonplaats, omdat hij ergens iemand van uw regio had herkend, of dat hij zelf herkend werd. De familie van uw vader kan tot op heden niet terug naar jullie regio van herkomst omwille van de eerdere beschuldigingen. Ook u kan niet terugkeren naar uw regio van herkomst, omdat u de naam van uw vader draagt. Uw moeder heeft dat wel gedaan nadat ze uw vader heeft verlaten, maar omdat de regio de facto nog altijd door guerrilla wordt beheert, kreeg uw moeder geen toestemming voor u om haar te komen bezoeken. Dit had ook te maken met het feit dat uw partner bij het leger was geweest. Omdat u de instabiliteit van het voortdurende verhuizen beu was, ging u op 19-jarige leeftijd samen met uw vriend, in Medellín wonen. Daar was de situatie de eerste vijf jaar stabiel, tot u last kreeg van de bendes (los trianas) die op geregelde tijdstippen aan de deur kwamen kloppen om geld te eisen, 50 Euro per week, gewoon om er te mogen wonen. U verhuisde regelmatig van huis en wijk, maar toch kwamen ze telkens opnieuw. U werd ook bedreigd omdat uw partner vroeger bij het leger was. Omwille van de afpersing en de criminaliteit in de stad, deed u beroep op uw oom die in Spanje woont. Twee van uw ooms en een tante wonen daar. Uw oom gaf u de raad om naar Europa te komen. U verliet Colombia op 14 februari 2016 en landde dezelfde dag in Madrid. Op 08 maart 2016 kwam u naar België. Uw dochtertje verliet Colombia op 23 april 2016 en landde op 24 april 2016 in Madrid. U diende in België een vraag om internationale bescherming in op 07 september 2018.

Bij terugkeer vreest u opnieuw te worden afgeperst door de bendes in de stad Medellín.

U legt volgende documenten neer : uw paspoort (origineel), het paspoort van uw dochtertje (origineel), een kopij van uw ID-kaart, uw geboorteakte ( originele) en deze van uw dochter (origineel), zes documenten waaruit blijkt dat u ontheemd bent sinds 1998 en dat u bent ingeschreven in de betreffende Dienst voor ontheemden en hulp aan de slachtoffers.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed op grond van uw nationaliteit, religie, etnie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat u verklaart, voor uw vertrek uit Colombia, vijf jaar woonachtig te zijn geweest in de stad Medellín (zie vragenlijst DVZ p.5, persoonlijke notities CG p.6-7). U woonde er samen met uw partner, studeerde er en kreeg er uw dochter in 2007 (CG p.6). In realiteit heeft u er voordien dus ook nog gewoond. Aangezien u verklaart dat u op 19-jarige leeftijd met uw vriend naar Medellín ging wonen, d.i. in 2006, en u vertrokken bent in 2016, gaat het over een periode van tien jaar. Uw partner werkte er in de privébeveiligingsfirma van een winkelcentrum (CG p.8). U heeft er vroeger ook een periode gewoond met uw familie (DVZ p.5), aangezien u er vier jaar middelbare school heeft gelopen (CG p.6). Aangaande de problemen die zich in Medellín hebben voorgedaan, stelt u dat er wel enige stabiliteit was (CG p.8 en p.9), maar dat de criminaliteit er zeer hoog is. Bovendien zou u er zijn afgeperst door bendeleden (los trianas) die elke week geld kwamen vragen, waardoor u binnen Medellín drie tot vijf keer verhuisde (CG p.4 en CG p.8). Het zijn de afpersingen, intimidatie en stress (CG p.10) die voor u de redenen waren om uw land te verlaten.

*Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze afpersing te maken heeft met uw persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van uw familie. De afpersing is eerder algemeen, de straatbendes (Combos) vragen geld aan de mensen om in een bepaalde wijk te mogen wonen, jullie dienden volgens uw verklaringen 50 Euro per week te betalen (CG p. 9). Dit zijn echter feiten van gemeenrecht en houden geen band met de hoger genoemde criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken komen overal ter wereld voor en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U heeft bovendien geen enkele moeite gedaan om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens u de beslissing nam Colombia te verlaten (CG p.8). Internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.*

*U verklaart verder dat u zou bedreigd zijn door de bendes omdat ze wisten dat uw partner bij het leger was geweest (CG p. 4), maar hieraan kan onvoldoende geloof worden gehecht. Immers, toen u met uw partner ging samenwonen in Medellín, in 2006, was hij allang geen militair meer (CG p. 8).*

*Het is verder ook weinig aannemelijk dat hij effectief zeven jaar in het leger zou zijn geweest, zoals u beweert. Immers, u verklaart dat hij sinds zijn zestiende in het leger was, eerst een jaar verplichte legerdienst en daarna nog een paar jaar. Tegelijkertijd verklaart u, dat de verplichte legerdienst vanaf 18 jaar begint, maar hij was ongeveer 23 jaar toen u met hem als 19-jarige ging samenwonen. Wat er ook van zij, op de vraag of uw man ooit werd bedreigd omwille van het feit dat hij vroeger bij het leger was geweest (CG p.9), zegt u eerst ja, maar blijkt dat hij in Medellín, in de periode dat jullie samenwoonden, geen enkele bedreiging heeft gekregen. Enkel vanwege de familiale kant van uw moeder zou hij een slechte naam hebben en speelde dit mee toen uw moeder voor u geen toestemming kreeg om haar in het dorp te komen opzoeken.*

*Met andere woorden, aangezien zelfs uw partner in Medellín niet werd bedreigd omwille van het feit dat hij als jonge kerel in het leger zat, is het niet geloofwaardig dat u, omwille van dit feit, zou zijn bedreigd door de bendes. U vertelt er spontaan ook helemaal niets meer over, ook niet wanneer u wordt gevraagd naar uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Colombia/ Medellín (CG p.10). U verwijst louter naar de criminaliteit (CG p.10). Volledigheidshalve kan hier ook nog aan toegevoegd worden dat jullie niet meer samen zijn (CG p.3).*

*Verder maakt u ook onvoldoende aannemelijk een persoonlijk en gegronde vrees te hebben omwille van uw familieprofiel. U zelf bent nooit persoonlijk bedreigd omwille van het volgens uw verklaringen aan uw familie toegeschreven politieke profiel. Hierbij moet worden opgemerkt dat niemand van uw familie daadwerkelijk actief is (CG p.4). Uw bewering dat de familie Caleno niet meer welkom is in uw regio van herkomst omwille van de perceptie van samenwerking met de guerrilla, in het geval van uw vader, of omwille van samenwerking met de paramilitairen, in het geval van uw oom, maakt u onvoldoende concreet (CG p.5). Bovendien toont u niet aan dat deze problemen, daterend van 1998 heden nog doorwegen en voor u een reëel risico op vervolging zouden kunnen veroorzaken. U verwijst enkel naar het feit dat u niet kan terugkeren naar uw moeder in het dorp in Tolima, waar de guerrilla het nog altijd voor het zeggen zou hebben, omwille van uw familienaam (CG p.7) en de beweerd functie van uw partner (CG p. 3-5 ev). Niemand verplicht u uiteraard om naar daar terug te keren. Verder moet worden opgemerkt dat uw vader en ook u en uw dochter, als deel van het kerngezin, officieel geregistreerd staan als ontheemd sinds 1998 en in die hoedanigheid zich op een zekere steun van de overheid konden beroepen. U verklaart dat uw oom, die al tien jaar in Spanje woont, recent als slachtoffer werd vergoed (CG p.8). Ook uw tante zou een vergoeding hebben gekregen voor het verlies van haar zoon (CG p.8). Wat de verblijfplaats van uw vader betreft, legt u tegenstrijdige verklaringen af, eerst verklaart u dat hij zich in Bogota bevindt om even later te verklaren dat u niet weet waar hij is (CG, p.3,10). Dergelijke verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw broers en zussen die in Bogota wonen verklaart u dat ze u misschien zouden vermoorden indien u bij hen zou aankloppen, u veronderstelt dit louter en alleen omdat ze u niet graag hebben (CG p.11). Het hoeft weinig betoog dat dit een blote bewering is. Indien u dit werkelijk zou vrezen had u dit ongetwijfeld al vermeld tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij DVZ of had u dit eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ter sprake gebracht.*

*Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België verder – en niet in het minst - de ernst van de door u ingeroepen vrees ondermijnt.*

*Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van twee jaar in België, besloot om internationale bescherming aan te vragen dienen er ernstige vragen te worden gesteld bij uw beweerde nood aan internationale bescherming. U gevraagd om welke reden u zolang heeft gewacht (CG p.10), verklaart u dat u niet op de hoogte was van de procedures en dat u pas sinds vorig jaar, via uw vriendin bij wie u inwoont, werd geadviseerd om een vraag om internationale bescherming in te dienen. Het feit dat u niet binnen een redelijke termijn na uw aankomst een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dan wel inspanningen leverde om uw verblijf in België te legaliseren, minstens u terdege te informeren over uw eventuele mogelijkheden toont aan dat het verkrijgen van internationale bescherming bij u allerm minst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, stelt te koesteren.*

*Uit het bovenstaande blijkt dat u uw gegronde vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en wordt u bijgevolg de hoedanigheid van Vluchteling niet toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.*

*Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.*

*Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.*

*Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw.*

*Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in de steden in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard .*

*Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.*

*Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Medellin in het departement Antioquia te worden beoordeeld, aangezien u voorafgaand aan uw vertrek uit het land, ongeveer tien jaar in deze stad heeft verbleven.*

*Zoals reeds werd vermeld speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk af op het platteland en wordt het geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, vooral gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict.*

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in de stad Medellin in het departement Antioquia actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*U laat bijgevolg na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Medellin. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*De u door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De paspoorten van u en uw dochter, de kopie van uw ID- kaart en jullie geboorteaktes, zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. De verdere documenten zijn een aanwijzing van uw ontheemding in het verleden, die evenmin ter discussie staat.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## **2. Over het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

*Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 maart 2019 een schending aan van “art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ; schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ; Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van*

29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”.

Verzoekster geeft aan dat zij een afwachtende houding aannam omdat zij zich *de facto* veilig voelde in België. Verzoekster legt uit dat evident is dat haar oom “*volledig onwetend is van de asielprocedure zoals die in België wordt gevoerd*” en dat verder ook niet evident is dat “*de procedures de laatste jaren drastisch gewijzigd werden zodat de man geen actuele raad kon geven nopens de procedure die te voeren waren...*”.

Aangaande haar vader stelt verzoekster dat zij al jaren geen werkelijk contact meer met hem heeft gehad en dat ze niet door haar vader werd opgevoed. Zij stelt dat zij eerst heeft aangegeven “*waar zij dacht dat hij was, - de plaats waar zij voor het laatste hoorde dat hij er was, vooraleer vast te stellen dat zij hiervan geen enkele zekerheid had, waarop zij moest toegeven da zij eigenlijk niet wist waar hij was*” en meent dat deze meer precieze uitleg geen tegenstrijdigheid inhoudt.

Verzoekster benadrukt haar volle medewerking te hebben geboden en stelt dat zij slechts “*kennis heeft van hetgeen haar lieder haar vertelt heeft*”. Verzoekster verduidelijkt haar familiesituatie: “*Zij werd geboren van een buitenechtelijke relatie tussen haar moeder en haar vader; Haar moeder was weduwe en haar man werd openbaar onthoofd in het dorp waar ze woonachtig waren; De verzoekende partij heeft geen relatie met de kinderen uit het huwelijk die haar als een levende uitschelding van hun vader aanzien; Zij is het enig erkend kind van haar vader; De verzoekende partij meent dat haar moeder dicht bij de Farc was; Hetgeen haar gezegd werd was dat haar vader als een tussenpersoon werd aanzien en dat haar oom beschuldigd werd tot de paramilitairen te behoren; Een feit is voor haar zeker, ni dat haar vader constant op de vlucht was, zijn naam veranderde, van plaats veranderde van het ogenblik dat hij iemand erkende of dat hij door iemand erkend werd.*”.

Waar verweerder ervan uitgaat dat verzoekster als officieel ontheemde over een zekere steun of hulp van de autoriteiten zou beschikken, stelt verzoekster dat verweerder met geen woord uitlegt om welke hulp of steun het wel zou gaan. Zij legt uit dat als ontheemde geregistreerd enkel betekent dat “*hen een bewijs werd gegeven dat zij van hun dorp afkomstig waren en hun bezittingen aldaar hadden moeten achterlaten en dat zij van de overheid naar die “rode zone” niet meer mochten terugkeren*”. Verzoekster meent dat verweerder ten onrechte stelt dat zij als intern ontheemde hulp zou zijn geboden en verwijst naar een artikel van Mo “*Vrede voor 74 miljoen ontheemden in Colombia?*”.

Verder betoogt zij dat de informatie waarop de bestreden beslissing steunt fundamenteel verouderd is. Ze wijst erop dat president Santos inmiddels vervangen is door de rechtse Ivan Duque, die de vredesakkoorden wezenlijk wenst te herzien en dat dit voor een nieuwe bijkomende onveiligheid zorgt. Zij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende internetartikelen: “<https://www.mo.be/analyse/vrede-voor-74-miljoen-ontheemden-colombia>, <https://atradius.nl/rapport/landenrapport-colombia-2018.html>, [https://www.lemonde.fr/international/article/2018/08/07/en-colombie-ivanduque-succede-a-ivan-manuel-santos\\_5340094\\_3210.html](https://www.lemonde.fr/international/article/2018/08/07/en-colombie-ivanduque-succede-a-ivan-manuel-santos_5340094_3210.html), <https://www.nrc.nl/nieuws/2019/01/13/ondergedoken-farc-leider-laet-van-zichhoren-a3612261>, [https://www.nrc.nl/nieuws/2019/01/18/dodental-bomaanslag-bogota-loopt-opnaar-21-a3\\_650839](https://www.nrc.nl/nieuws/2019/01/18/dodental-bomaanslag-bogota-loopt-opnaar-21-a3_650839), <https://www.nrc.nl/nieuws/2019/01/22/colombia-strijdgroep-eln-eist-aanslag-oppolitieacademie-bogota-op-wil-onderhandelingen-hervatten-a3651172>, <http://www.skynet.be/nieuws-sport/buitenland/artikel/1923570/colombiaansleger-doodt-belangrijke-farc-dissident>”.

Verzoekster concludeert dat de situatie geenszins positief evolueert, wel integendeel.

Wat betreft de subsidiaire bescherming meent verzoekster dat verweerder geen enkele reden geeft “*waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekster en op basis van de Cedoca informatie en van de informatie die door de verzoekende partij voorgelegd wordt*”.

Verzoekster stelt dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier verouderd is. Verder wijst zij erop dat reizen naar Colombia steeds als gevaarlijk worden aanzien (“<https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/colombia/safety-and-security> ; <http://vovage.gcxa/destinations/c6lmbmie>”).

Verzoekster voert aan dat *“de beslissing van het CGVS bijgevolg vooreerst geen voldoende pertinente en volledige documentatie voorlegt die zijn stelling kan staven, dat verzoekende partij nieuwe documentatie voorlegt die anders luidt en serieuze aanwijzingen bevatten van de onveiligheid dat verder nieuwe gebeurtenissen plaatsvonden die niet in overweging konden worden genomen, zodat de beslissing de aangehaalde middelen schendt”*. Verzoekster benadrukt dat zij *“een vrouw is die in geval van terugkeer ook een alleenstaande vrouw is met een jong kind”* en dat zij *“als alleenstaande vrouw bijzonder bloot staat om zich te weren tegen mogelijke terroristenaanvallen, onder welke vorm dan ook”*.

## 2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

## 2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster toont genoegzaam haar identiteit aan. Ze legt de originele paspoorten en geboorteakten van haar en haar dochter en een kopie van haar identiteitskaart voor. Verzoeksters identiteit en nationaliteit worden niet betwist en zitten ook niet in het geding.

2.3.2. Verzoekster gaf aan dat zij voorafgaand aan haar vertrek uit Colombia in 2016 vijf jaar in de stad Medellín woonde (vragenlijst DVZ, punt 10; notities van het persoonlijk onderhoud van 13 december 2018 (hierna: notities), p. 6-7). Verzoekster verklaarde dat zij er samenwoonde met haar partner, er studeerde en een dochter kreeg in 2007 (notities, p. 6), waaruit volgt dat verzoekster er langer dan vijf jaar woonde. Dit blijkt tevens nu verzoekster stelde dat zij op 19-jarige leeftijd (in 2006) met haar vriend naar Medellín ging wonen (notities, p. 6). Gezien verzoekster Colombia in 2016 verliet, woonde zij voortgaande op haar eigen verklaringen aldus tien jaar in Medellín. Bovendien stelde verzoekster dat zij vier jaar middelbare school heeft gelopen in Medellín (notities, p. 6) en dat zij er vroeger ook een periode woonde met haar familie (verklaring DVZ, punt 10).

2.3.3. Verzoekster verklaart dat zij Colombia ontvluchtte omwille van de criminaliteit in Medellín en omdat ze er afgeperst werd door de groep ‘Los Trianas’. Verder stelde verzoekster problemen te kennen in Colombia omwille van het politieke profiel van haar familie en omwille van het feit dat haar vriend in het leger zat.

2.3.4. Aangaande de problemen die zich in Medellín hebben voorgedaan, stelde verzoekster vooreerst dat er wel enige stabiliteit was, maar dat de criminaliteit er zeer hoog is (notities, p. 8). Verzoekster stelde dat zij er werd afgeperst door bendeleden van ‘Los Trianas’ die elke week geld kwamen vragen, waardoor zij binnen Medellín drie tot vijf keer verhuisde (notities, p. 4, p. 8). Verzoekster bevestigde dat zij van kindsbeen ontheemd was, maar dat de reden om Colombia te verlaten de afpersing door ‘Los Trianas’ was (notities, p. 10).

2.3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoekster aangehaalde afpersing door 'Los Trianas' in Medellín geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdelinge immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de afpersing te maken heeft met haar persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van haar familie. De afpersing is eerder algemeen, nu de straatbendes geld vragen aan de mensen om in een bepaalde wijk te mogen wonen en verzoekster ten gevolge hiervan 50 euro per week diende te betalen (notities, p. 9). Deze feiten zijn echter van gemeenrechtelijke aard en kaderen in de algemene situatie in Medellín, Colombia.

2.3.6. Daarnaast verklaarde verzoekster dat zij bedreigd werd door de bendes omdat ze wisten dat haar partner bij het leger was geweest (notities, p. 4). Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij hierom bedreigd werd, nu haar partner geen militair meer was op het moment dat ze met hem ging samenwonen in Medellín (notities, p. 8); het niet geloofwaardig is dat hij effectief zeven jaar in het leger zou zijn geweest (notities, p. 8); hij in Medellín, in de periode dat hij met verzoekster samenwoonde, zelf geen enkele bedreiging heeft gekregen (notities, p. 9); verzoekster hoe dan ook op heden niet meer samen is met hem (notities, p. 3, p. 11).

2.3.7. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft omwille van haar familieprofiel. Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij zelf nooit persoonlijk bedreigd werd omwille van het aan haar familie toegeschreven politiek profiel. Verzoekster stelde dat noch zij, noch iemand van haar familie ooit politiek actief of sympathisant geweest is, noch tot een strijdende fractie of rebellen behoorde (notities, p. 4). Zij gaf louter aan dat de familie C. niet meer welkom is in haar regio van herkomst omdat haar vader en oom verdacht werden van samenwerking met de guerrilla, dan wel de paramilitairen (notities, p. 4-5). Verzoekster bleek echter niet in staat deze geheel uiteenlopende en onverzoenbare aangemeten samenwerkingen toe te lichten. Zo stelde zij dat haar *“oom werd beschuldigd van paramilitair te zijn”* (notities, p. 4), maar wist niet te verduidelijken waarom haar oom beschuldigd werd van banden met de paramilitairen, terwijl haar familie dicht bij de FARC zou staan (*“Mijn oom heeft er nooit echt over gesproken, ik zou liegen als ik ga antwoorden, ik weet het fijne er niet van, maar ik weet wel dat ze de C. niet moeten hebben. Ik heb het me vaak afgevraagd, waarom dat zo is, omdat ik C. ben, maar als meisje moest je respect hebben voor je ooms en mocht je dat niet vragen.”*, notities, p. 10). Verder stelde verzoekster dat haar vader *“ervan beschuldigd [werd] om als tussenpersonen voor de guerrilla omdat hij in die zone woonde.”* (notities, p. 5). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet verder komt dan blote beweringen die zij niet helder kan toelichten. De Raad betwist niet dat verzoekster op jonge leeftijd met haar familie is moeten vluchten omwille van de strijd die woedde in haar regio van herkomst, noch dat zij en haar familie ontheemd zijn, zoals ook blijkt uit de stukken die verzoekster neerlegt. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat haar oom en vader daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd werden, noch dat verzoekster hierom persoonlijk vervolgd zou worden. Bovendien toont verzoekster niet aan dat de door haar voorgehouden problemen, die dateren van 1998, op heden nog doorwegen en dat haar vrees voor vervolging actueel is. Verzoekster gaf enkel aan dat zij omwille van haar familienaam niet kan terugkeren naar haar moeder in het dorp in Tolima, waar de guerrilla het nog altijd voor het zeggen zou hebben (notities, p. 3-5, p. 7) maar waar geen redenen zijn die haar zouden verplichten om daar terug te keren.

2.3.8. Het door verzoekster neergelegde artikel van Mo *“Vrede voor 74 miljoen ontheemden in Colombia”* beschrijft de situatie en problematiek omtrent ontheemden in Colombia. De Raad herneemt dat niet betwist wordt dat verzoekster, samen met haar familie, destijds daadwerkelijk ontheemd werd op jonge leeftijd. Verzoekster blijkt zich sindsdien samen met haar familie te hebben gevestigd in Medellín en bleek er later ook samen met haar toenmalige partner een leven te hebben opgebouwd.

2.3.9. Waar verzoekster op het einde van het persoonlijk onderhoud, wanneer gevraagd naar haar broers en zussen die in Bogota wonen, verklaarde dat ze haar misschien zouden vermoorden indien zij bij hen zou aankloppen (*“Ik spreek niet met hen, ze hebben me niet graag, aangezien ik het enige kind was die buiten het huwelijk was geboren, misschien dat ze me zouden vermoorden als ik aankom”*, notities, p. 11), betreft dit niet meer dan een blote bewering. Bovendien kan verwacht worden dat verzoekster, indien zij dit werkelijk zou vrezen, dit reeds eerder zou vermeld hebben bij de DVZ of eerder gedurende haar persoonlijk onderhoud.



2.3.10. Tot slot dient worden vastgesteld dat verzoekster pas op 7 september 2018 een verzoek om internationale bescherming deed, nadat zij reeds op 14 februari 2016 in Europa en op 8 maart 2016 in België was aangekomen en er meer dan twee jaar verbleven had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster meerdere jaren wachtte om een verzoek om internationale bescherming aan te vragen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging.

2.3.11. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij via de hulp van haar oom naar Europa was gevlucht en dat deze niet op de hoogte was van de procedure in België. De Raad merkt op dat, indien verzoekster werkelijk naar Europa vluchtte omwille van haar voorgehouden problemen en vreesde voor haar leven, niet aannemelijk is dat zij niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming te bekomen. Verzoekster had zich kunnen informeren en toont niet aan dat zij daartoe enige poging ondernam. De Raad kan verzoekster niet volgen waar zij aangeeft dat zij zich *de facto* veilig voelt in België, nu de kans om gerepatrieerd te worden steeds aanwezig is in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft.

2.3.12. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar middel de oude richtlijn aanvoert, terwijl deze werd vervangen door de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekster wenste mee te delen *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Hieruit blijkt duidelijk dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekster om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdelinge op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *"gedeelde bewijslast"* is, maar een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoekster om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoekster om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekster om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

2.3.13. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

#### 2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Colombia geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

2.4.3. Uit de "*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Daarnaast werd ook een vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, aangekondigd op 30 maart 2016 en gingen de onderhandelingen van start op 7 februari 2017, evenwel zonder een staakt-het-vuren (COI Focus, p. 7). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia (COI Focus, p. 10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 11, p. 13, p. 19-20). Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn (COI Focus, p. 13-14).

In de in het verzoekschrift aangehaalde passage uit het landenrapport "*Colombia 2018*" (waarvan de bijgevoegde hyperlink niet meer werkt) wordt het vredesakkoord tussen FARC en de Colombiaanse regering vermeld en wordt gewezen op de lange weg die nog te gaan is. Dit ligt in de lijn van voorgaande vaststellingen.

Uit de andere door verzoekster neergelegde artikelen aangaande de algemene situatie in Colombia blijkt dat er inmiddels een nieuwe president verkozen is, Ivan Duque. Het artikel uit Le Monde "*Ivan Duque succède à Juan Manuel Santos à la tête de la Colombie*" van 7 augustus 2018 stelt dat de nieuwe president Duque een voorvechter van de verzoening van alle Colombianen is. Het artikel van NRC "*Ondergedoken FARC-leider laat van zich horen*" van 13 januari 2019 bericht dat de ondergedoken oud-commandant van FARC kritiek heeft geuit op het vredesakkoord, doch wel nog achter het akkoord staat. Het artikel van NRC "*Dodental bomaanslag Bogotá loopt op naar 21*" van 18 januari 2019 maakt melding van een terroristische aanslag op een politieacademie in Bogota, welke werd opgeëist door de rebellenbeweging ELN. Ook het artikel van NRC "*Strijdgroep ELN eist aanslag op politieacademie Bogotá op, wil onderhandelingen hervatten*" maakt melding van de terroristische aanslag op de politieacademie en schrijft dat ELN president Duque oproept om verder te gaan met de vredesbesprekingen.

Het internetartikel “*Colombiaans leger doodt belangrijke Farc-dissident*” van 3 februari 2019 bericht over een operatie in het zuidelijke departement Caqueta tegen FARC-dissidenten die de wapens ondanks het vredesakkoord niet hebben neergelegd. Ook uit deze artikelen blijkt dat het vredesproces in Colombia aan de gang is, doch dat dit niet zonder strubbelingen verloopt. De nieuwe president Duque streeft verzoening na tussen alle Colombianen en behoudt het vredesakkoord.

Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, het land van nationaliteit van verzoekster, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekster afkomstig is, *in casu* de stad Medellín in het departement Antioquia.

Nog daargelaten verzoekster niet aantoonbaar dat ze vervolging vreesde in de plaats waar ze woonde, toont ze evenmin aan dat een - in zoverre noodzakelijk - een verhuis naar de hoofdstad of een ander gebied in Colombia onmogelijk is. Er dient immers opgemerkt dat het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland en dat het geweld in de steden, zoals Medellín, vooral gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit.

Het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies is gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Hoe dan ook blijkt uit het reisadvies dat de veiligheidssituatie ten gevolge van het vredesakkoord aanzienlijk verbeterd is. Tevens wordt aangestipt dat er nog steeds problemen zijn, gelieerd aan gemeenrechtelijke criminaliteit, wat in de lijn van bovenvermelde vaststellingen ligt.

2.4.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.4.5. Hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals Medellín, inderdaad aanwezig is, kan noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoekster bijgebrachte (kranten)artikelen en rapporten blijken dat het geweld in Medellín, Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonbaar.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK